

KARDEŞLİK KADERİMİZDİR

Nureddin Yıldız'ın 06.03.2016 tarihli (268.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

İki insanın bir camide, birinci safta namaz kıldığını düşününüz. İkisi de takkeli, belki de omuzlarında cübbeleri, çoraplarını giymişler ve birinci safta namaz kılıyorlar.

Her ikisinin de sakallı olduklarını da düşünebiliriz. Ellerini bağlamışlar ve namaz kılıyorlar.

Bunlardan biri abdestsiz gelmiş camiye. Hangi müçtehit-veli-hoca efendi-âlim ya da pedagog, bu iki kişiyi arkadan izleyerek birisinin abdestsiz olduğunu anlayabilir? Şu dünyada, kesin olarak Allah'tan başkası anlayamaz o iki kişiden abdestsiz olanın hangisi olduğunu. Çünkü abdest, namazın ruhudur; ama cesedi değildir. Cesedinden bir parça olmadığı için, "Bu abdestsiz kılıyor" diyemeyiz, anlaşılmaz.

Ama o ikisinden biri rükû yapmasaydı hemen anlardık ki onun namazı sahtedir. Ya da secdeye gitmeseydi. Çünkü namazın gözle görülüp parmakla sayılabilecek, maddî diyebileceğimiz parçaları var; rükû, secde, okuma, tesbihat... Ama namaza niyet etmeden başlayan birinin niyetsiz olduğunu nasıl anlayacağız? Ya da abdesti bozulduğu hâlde namaza devam edenini? İkisi de dışarıdan seyredildiğinde, "Maşallah, ne güzel namaz kılıyorlar..." denir.

Meselemiz şu: Namaz kılan iki Müslüman'ı uzaktan seyredirken, niyetlerine ve abdestli olup olmadıklarına vâkıf olamayız. Rükû yapıp yapmadıklarına ya da ellerini bağlayıp bağlamadıklarına bakarız. Hâlbuki namazın aslı niyettir. Her rekâta beş yüz kere rükû yaparsa, her rekâta bir hatim indirirse; ama eğer abdestsizse namaz değildir o –üstelik kâfir olur bilerek abdestsiz kılsa.

Peygamber aleyhisselam dahi -Allah bildirmedığı sürece- bir kişinin niyetsiz ya da abdestsiz namaz kıldığını anlayamazdı. Çünkü abdest ve niyet gibi konular, Allah ile kul arasındadır. Ama namaz, onların sayesinde namazdır veya değildir. Bir Müslüman abdestli şekilde namaza dursa ama Fatihâ'nın yarısını okusa, yine namazı namazdır. Abdestsiz biri namaza dursa ve Fatihâ'yla beraber Bakara suresini de okusa yine namazı namaz değildir.

Çünkü namazın ruhu ve özü, abdestin üzerinde durur.

Bundan anlaşılıyor ki kardeşlerim, biz maddî gözle izleyebildiğimiz şeyleri anlayabiliyoruz, ona namaz diyoruz. Bazı şeyleri izleyemiyoruz ama onun yokluğuna rağmen, namaz var, diyebiliyoruz; melekler ise onu namaz olarak yazmıyorlar.

Öyleyse rahat bir şekilde şunu söyleyebiliriz: **Bazı şeyler bize göre 'mükemmel ve maşallah'lıktır, Allah'a göre ise yok hükmündedir.**

Bu örneği anladıysak, bir buçuk milyar dediğimiz İslam âlemi üzerine uygulayabiliriz. Hac var; üstelik kurayla gidiliyor hacca. Ramazanda hediye kolilerini verecek yer bulunamıyor, iftarda gökler yere iniyor, yedi yıldızlı oteller bile iftar ediyor; altta meyhane, üstte iftarhaneye gidiyor işler. Gençler sakal bırakıyorlar... Her şey güzel...

Biz nasıl ki abdesti olmayınca bir namazın insanı dinden çıkaracağını kabul ettik, İslam'ımız da Allah'ın görmek istediği şekilde olmadığı sürece bu iftarlarımız, haclarımız, Kâbe fotoğraflarının duvarlarımızda asılı olması, birkaç minareli camiler, vakıflar-dernekler... işte bunlar 'abdestsiz namaz' görüntüleri olur.

Nasıl ki abdestsiz namazını kabul etmedi, abdest şartı getirdi ve buna itiraz edemiyoruz; tıpkı buna itiraz edemediğimiz gibi Allah, iman edenleri, yüz binlerce farklı ana-babanın çocukları oldukları hâlde kar-deş gör-mek is-ti-yor! Bu kardeşlik olmadığı sürece de abdestsiz namaz gibidir, kardeşliğin olmadığı toplum.

Ana-babası bir kardeşlerine baktığı gözle beyazın siyaha, güneylinin kuzeyliye bakmadığı bir toplum, İslam toplumu değildir. "Bu kadar camiye nere koyacağız peki?" Nere koyarsan koy! Namaz kılan iki kişi de aynı hareketleri yapıyorlardı, neden birine -üstelik- gâvur olma tehlikesi yakıştırdık; çünkü namazın ruhu abdesttir. İslam da Âdem'in çocukları olarak bütün müminlerin kardeş olduğu bir dindir. **Irklar etkin olduğu sürece İslam yoktur; sarığa-sakala rağmen yoktur.**

Tam da bunun üstüne kaymak süren şey şudur: Kâbe aynı, oruç aynı, şirket kurarken de beraberiz; ama "benim mezhebimden olan daha iyi Müslüman'dır ve aslında öbürünün Müslümanlığı da tartışılır, Allah herkese bizim tarikata girmeyi nasip etsin, diğerleri de çok uğraşıyorlar tabii ama yok işte, Çin tarikatı onlarınki, orijinal değil..."

Lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah. Ancak bu cümle, bu pozisyondan kurtarabilir bizi.

Kardeşlerim,

Şunu en iyi göreceğimiz yere yazalım: İslam, günahsızlar toplumu demek değildir. Müminler toplumu demektir. Günahsızlık, dünyanın kaderinde yoktur. İslam, Allah'a ve ahirete iman eden, Muhammed aleyhisselamı rehber gören ama yer yer zinanın da kumarın da hırsızlığın da cinayetin de olabileceği toplumdur; çünkü İslam, insanlarla toplum kurar –meleklerle değil.

Dolayısıyla sözünü ettiğimiz kardeşliğimiz, tertemiz ve günahsız insanlardan oluşmuş insanların kardeşliği değildir. İçkicimizin, kumar oynayanımızın bile bu kardeşlik çatısı altında bulunduğu toplumdan söz ediyoruz. Binaenaleyh, ekstra ve kaliteli Müslümanlar'ı toplayıp "bir numara kardeşler"i oluşturmak ve diğerlerini defolu görmek değildir kardeşlik. Her şeye rağmen ümmet-i Muhammed'den olan herkes mümindir, müminlik şartlarını koruduğu sürece de canımız ve kardeşimizdir. İmanımız budur bizim.

Biri kumar oynayanları, öbürü zina edenleri, diğeri yalan söyleyenleri, bir başkası siyasete bulaşanları atınca; kendisinden ve onun fikirlerini alkışlayanlardan başkasını bırakmayanların toplumu, İslam toplumu değildir. İslam o kadar büyüktür ki, günahkârları da çatısı altında rahmetiyle tutar.

Önce bunu düzelteceğiz ve düzeltmeye de ailemizden başlayacağız. **Rüyalarımızı süsleyen narin çocuklar ve hısımlar, kayınpederler, damatlar, dünürler, eniştelere... Peygamber aleyhisselamın Medine'sinde bile olmadı bu. Bütün bu çarpık görüntülere rağmen 'lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah' diyen herkes kardeşimiz olacak. Yaramaz ya da eşkiya kardeş olabilir tabii; o da Allah'ın ve şeriatının takdir ettiği cezayı alacak, ayrı bir mesele.**

Hiç unutmayalım: Peygamber aleyhisselamın Medine'sinde, sahabe olduğu hâlde içki içtiği için cezalandırılan adama diğer sahabiler bağırıp çağırdığında onu birisi sahiplenmişti, hatırlıyor musunuz? Ne buyurmuştu o sahiplenen: "Bu adama niye bu hakaretleri yapıyorsunuz? Bilmiyor musunuz, o beni severdi!" Sallallahu aleyhi ve sellem.

Demek ki 'Muhammedun Resûlullah' diyen, Medine'de içki içmiş olsa bile cezasını çeker ama müminlerin kardeşidir! Bu da Allah'ın İslam'a yazdığı kaderdir. Bugün dünya üzerindeki onlarca etnik yapı-ırk-kültürel kimlikler, İslam çatısı altında bir araya gelmişlerdir. Bu kadar farklı ve renkli kültür içinde bir arada durmanın bazı -terörle bile sonuçlanabilecek- sonuçları olabilir. Buna rağmen İslam'ın büyüklüğü ve Kur'an'ımızın ağırlığı, cennet umudumuzun derinliği bizi bir arada tutabilmelidir ve Allah'ın izniyle tutacaktır da. Kafası küçük, basireti dar, Peygamber mantığıyla düşünemeyenler de sadece kendi tabelalarının ışıklandırdığı bölgede kalanları iyi Müslüman, gerisini de şu veya bu sebeple ikinci sınıf Müslüman zannetmekle kendilerini ana merkezden uzaklaştırırlar yalnızca. Kimse bu dünyada, Allah'ın kullarını Allah'tan uzaklaştıramaz.

Bizim ana eksenimiz Allah ve onun Peygamberi'dir, Kur'an tutkamızdır. Ve bu, Allah'ın Âdem aleyhisselamdan beri süren hak-batıl planının sonucu olan kaderdir. Müminler kardeş olacaklar. Bu kardeşliğimiz aynı zamanda birbirimizin cennet teminatıdır: Kardeşliğimiz zayıfladıkça abdestimiz bozulur; bozuk abdestle kıldığımız namaz ne kadar namazsa, zedelenmiş kardeşliklerle yaşadığımız Müslümanlık da o kadar İslam'dır.

Biz bu Müslümanlık takvimini, hanımlarımdan birini boşayayım da iddeti bitince sen evlenirsin, diyen adamlarla başlattık. Şimdi takvimimiz, evlenecek iki gencin arasına dedikodu sokarak daha evlenmeden boşanmalarını ortaya çıkaracak fesatla doluyorsa, başlangıçla mevcut arasında uçurum var demektir. Kardeşliğimiz zedelendiği sürece, birbirimize puanlamayı tarikatımız-vakfımızla yaptığımız sürece, "Hey! Abdestin bozuldu ama hâlâ namaza devam ediyorsun!" deriz.

Şimdi herkes kardeşliği zedeleyecek bir şeyler yapıyor diye Allah'ın bu büyük hükmünü teğet mi geçeceğiz? Herkes hemşerisine tutunuyor ve kendi adamını koruyor diye Allah'ın bu derin hükmü, İslam'ı İslam yapan, Yahudilik'ten farklı hâle getiren anlayışımız olmamalı mı? Yahudilik aile dinidir, anadan geçer ve hiç kimse 'iman ettim' diyerek Yahudi olamaz, biliyorsunuz. İslam'ı da böyle mi yapacağız biz?

Kıymetli kardeşlerim,

Tıpkı abdestsiz namaz olmadığı gibi, kardeşliğin cereyan etmediği bir toplumda da İslam yoktur, olamaz. Köleler efendilerinin sofrasına oturduğu zaman İslam, İslam'dır. En büyük ibadetimiz olan namazda koltuk numaraları yok, biletler eşit, köleler-işçiler-zenginlerin hepsi birinci saf için yarışır. Eğer yaşadığımız toplumlar bundan başka şey olduysa, Allah'tan uzak olduğumuz ve Müslümanlığımız hayalet Müslümanlığa dönüştüğü için böyledir.

Bu kardeşliğimiz de kesinlikle kâğıt üzerinde değildir. Birbirimizin canı-malı ve onuru; bu üç şeye sahip çıktığımız sürece kardeşlik vardır. Bir buçuk milyar Müslüman varsa dünyada, ben bir buçuk milyar can taşıyorum demektir. Benim canım bir buçuk milyardır. Bunlardan üçü öldüğü zaman ben öldüm demektir. Yemen'de patlayan bomba, benim beynimde patlamalıdır. Bangladeş'te sel olduysa o sular benim evimden de akıyor olmalıdır. "Ama o benim için böyle düşünmemişti?" Olsun. O bana karşılık versin diye değil ki bu düşüncem; Rabbim istiyor diye böyle.

Camide namaz kılarken, sözgelimi Mısır'daki birileri namaz kılmadı diye ben de mi namazı protesto edeceğim? Bana ne onların namazından? Rabbim bana "kıl" dedi, ben kılarım. Nijerya'daki ya da Mısır'dakiler bize Osmanlı sebebiyle "emperyalist" diyorlarmış, şimdi biz onlara kardeş mi diyeceğiz? Evet. O namaz kılmadı diye yok sayıyor muydum ben namazı? Nasıl ki namazı Allah için kıliyordusam, ona gösterdiğim kardeşliği de onun için değil, Allah için gösteriyorum ona. Karşılığını Allah'tan beklerim –Nijeryalı-Mısırlı'dan değil.

Bizim meselemiz, namazı Allah'ın emri kabul ettiğimiz gibi kardeşliği de Allah'ın emri kabul edip etmeme meselesidir. Araplar çok turistik çalışmalar yapıyorlar, tüccarlar 1 olanı 5'e satıyorlar diye İslam kardeşliği böyle bir şey mi? Asla değil. Buna ticarî kardeşlik denir, İslam kardeşliği denmez.

İslam'ın gücü, kesinlikle, bütün müminleri aynı anneden doğmuş gibi kardeş yapma gücüdür. Bu kardeşliğin pratikleşmesine engel olan tavırların sahipleri, ırkçılığı yayanlar, siyasî sorunları büyütenler, ticarî menfaatlerini dinlerinin önüne geçirenler, bazı özel sorunları evrensel boyuta taşımak isteyenler; cami kapatanlar kadar suçludur Allah katında. Ha cami kapanmış ve Müslümanlar namaza gelememiş ha Müslümanlar'ın kardeşliği gerçekleşememiş; ikisinde de Allah'ın muradı kalkıyor ortadan.

Her şeye rağmen mümin olarak, birbirimizin can parçası olduğumuzu ve bunu pratiğe dökmemizi istiyor Allah.

Mümin kardeşlerim,

Resûlullah ne buyurduysa hak kabul eden kardeşlerim,

Belki de şenlik olsun diye kutlu doğum çalışması yapmış kardeşlerim,

O doğan ve doğumuna şenlikler yaptığımız Peygamber'imiz ne buyuruyor, biliyor musunuz: Buharî ve Müslim'in rivayet ettiği bu hadis-i şerifi yüzlerce defa duymuşuzdur, keşke bir kere duysaydık da şu etnik sorunlar nedeniyle birbirine kılıç kuşanan, Müslümanlar'ın camilerinde farklı düşünce-ekollerden dolayı birbirlerine nerdeyse selam vermeyecek hâle gelişlerinin şeytana ne kadar hizmet ettiğini ve Allah'ın rızasından bizi ne kadar uzaklaştırdığını anlasaydık...

“Sizden biriniz kendi için sevdiğini kardeşi için de sevmekçe iman etmiş olmaz.” İman etmiş olmaz!

Şimdi sizinle hayalî bir dünyaya geçelim. Duydum ki belediye, köyün yamacından yol geçirecekmiş, orada da 50 dönümlük bir yer var, ihtiyar bir kadının. (Hani böyle bir şey olmaz da, öylesine düşünelim...)

Köyde iş adamları var, bu haberi onlara söylesem hepsi gidip o kadının arsasını alırlar. Çaktırmadan o kadını bulup 50 dönümü üzerime geçiriyorum, yol da oradan geçince ihya oluyorum. Kendim için ne istedim: Yol geçen araziden kaymaklanmış oldum. Haram değil bu; çalmayacağım-çırpmayacağım, gasp da etmiyorum. Ticarî bir kurnazlık yapıyorum.

“Ama orada şüfa hakkı bulunan, yanı başındaki arazi sahipleri var. Onlar duyarsa o yaşlı kadın bunu çakar, 40'a satacaktıysa 60'a satar bu sefer. Kimse duymasın. Al, onlar çok arsa istiyorlarsa satarsın üç katına...”

Ne buyurmuştu Peygamber Efendimiz: Kendi için istediğini kardeşi için de istemediği sürece iman etmiş olmaz. Ama arsanın tapu töreninden sonra fakir fukaraya iftar da verilir tabii... Kurban da kesilir... Değil. İslam bu değil.

İslam nedir:

“Siz Mekke'den eliniz boş geldiniz. Şu gördüğün büyük bahçe, dedelerimden bana kaldı. Yarısı senindir, buyur ek burayı.” Bunu diyen adamların İslam'ı İslam'dır, Müslümanlık onların Müslümanlığıdır.

Birbirimize kardeşliğimizin gereğini göstermediğimiz sürece Allah'ın rızasından uzağımız demektir kardeşlerim. Hiç kimse hacıyla avunmasın; hac borcundu zaten. Ramazanda iftar vermek yetmez; yıl

on iki aydır. Sen sadece bir ayı ve o ayın da bir gününü, üç yüz altmış beş günü kapatacak bir çalışma olarak göremezsin.

Müminlerin kardeşliği ve bu kardeşliğin gerçekleşmesi hangi fedakârlığı gerektiriyorsa o yapılacaktır. Bu kardeşliğimiz ciddi bir şekilde imanımızla bağlantılıdır. Hem Kur'an, "Müminler kardeştir" diye damgalıyor hem de Peygamber aleyhisselam, "Başka türlü iman etmiş olamazsınız" buyuruyor.

Şeriatımız, ırklarımızı yok saymamızı söylemiyor; İslam'dan daha üstün bir vasfınız olmasın diyor.

Tıpkı amcamız-teyzemizin de değerli olduğu ama ana-babamız gibi olmamalarına benzer bu. Amcan çok yakışıklı, babanın ise sümükleri akıyor olabilir; baban babandır. İslamlık çatımız, ana-babamız gibidir. İrklarımız ve sosyal-siyasî ilişkilerimiz ise amcalarımız-yeğenlerimiz gibidir. Çünkü Rabbimiz bizi karşısına diktiğinde 'Âdem'in çocukları' standardında olacağız ve Âdem'in çocukları da cennetlikler ve cehennemlikler olarak ayrılacak, İslam'ın vizesi cennet olacak. Ne Türkler bir karış önden gidecekler ne de Araplar kestirmeden girecekler cennete; müminler gidecek. Belki de Kureyş'in nice genci, Kureyş'in içinden oldukları hâlde cehenneme düştükleri için ağlayıp sızlanacak; sadece mümin olarak dirilenler kurtulacak –Mekke'den de İstanbul'dan da. Kimse başka bir vasıfla dirilemeyecek.

Değerli kardeşlerim,

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem böyle bir mantıkla oluşmuş toplum bırakarak gitti. Veda Hutbesi'ni irat ederken de en çok korktuğu şeyin, bu çatıya zarar verilmesi olduğunu haber verdi: "Benden sonra birbirinizin boynunu vurmanızdan korkuyorum."

İki noktaya dikkat çekmek istiyorum kardeşlerim. Birincisi; bu tip konulardan söz ederken pek çoğumuz, "Elhamdülillah... İyi ki böyle bir şeye bulaşmadık biz... Adamlar İran'da, Irak'ta, Suriye'de nasıl birbirlerini öldürüyorlar... Hamd olsun ki bizle alakası yok..." diyoruz ya, işte bu birinci tuzağıdır şeytanın. Neden?

Oradaki Müslüman, öbür Müslüman'ı katlediyor. Bu suç. Buna karışmadığı hâlde sempatiyle karşılayan onun ortağı mı değil mi? Allah niyetlere göre değerlendirmiyor mu? Yatağında ölen pek çok kimseye şehitlik sevabı yazmadı mı Allah? Yazdı çünkü niyetleri şehit olmaktı. Peki, Peygamber aleyhisselamın yanında kılıç kuşanıp şehit oldu zannedilen adama cehennem kütüğü demedi mi Efendimiz –çünkü niyeti başka şeydi. Hiçbir Müslüman'ın kanına bulaşmadığın hâlde, kana bulaşılmasına sessizlik de kandır!

Ümmet-i Muhammed'in kardeşliğinin zedelenmesine karşı sessiz kalmak, kardeşliğin ihya edilmesi için gayret göstermemek de suçtur. Ümmet-i Muhammed, blok olarak kâinat ümmetidir. Hiçbir yerdeki kan ve zulüm, sadece oradakilerden değildir. Onun altyapısına yardım eden herkes suçludur ve vebal altındadır; çünkü kardeşliğimiz, namazımız gibi korunmak ve yaşatılmak zorundadır.

İkincisi; Kur'an'ımız, kardeşlikten söz ediyor. İçi doldurulmamış kardeşlik kaç para eder? Sadece nefis muhasebesi yapalım, Rabbimizin huzuruna giderken tehlikeyle gitmeyelim ve düşünmemize yardımcı olsun diye bir örnek zikreleyim: Biz kardeşlikten ne anlıyoruz: Yardım etmek, dövmemek, kırmamak, evi yanarsa toplanıp ev yapmak, bizim akrabadasa iş bulmasına yardımcı olmak...

Allah Teâlâ, Al-i İmran suresinin 134. ayetinde, kime "kulum" dediğini söylüyor. Hacı efendiler, namaz kılanlar, hafızlar, hocalar saymıyor. İyi kul kimdir, dikkat ediniz:

وَالْكَاطِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَاقِبِينَ عَنِ النَّاسِ "Onlar kinlerini içlerine gömerler ve insanları affederler." Bu iki şey; kinini dışa kusmamak ve haklı olduğun gün affetmek. İşte kardeşlik bu iki şeyin üzerinde duruyor zaten. Sana yapılanları temcit pilavı gibi sayıp yüze vurduğun zaman ve eline güç geçtiğinde affetmezsen, işlediğin şeyin cinayet olduğunu düşünmüyorsun –gerçekten de cinayet işlemedin. Ama kardeşliğin

yeşermesini de engelliyorsun. Çünkü senin affetmemen, yirmi sene önceki hatayı yüze vurman, nesilden nesle hata taşıman demektir, kinin kökleşmesidir.

Şimdi biz, abdestsiz namaz kılanın aslında kılıyor görüldüğü hâlde bilakis kılmadığını ve büyük bir suç işlediğini bir de bu açıdan düşünelim:

Aile içinde eşlerin kin beslemesi, birbirlerinin hataları üzerine yatırım yapmaları ve üzerinden zaman geçmiş yanlışları affetmemeleri; ebeveynin, çocukların hatalarını affetmeyip dosyalaması, ileride hesabını sormak üzere biriktirmesi, hısımların bunu yapması, apartman komşularının böyle davranması... her ne kadar cuma namazına gidiyorsak da şeytanın rahatsız olmayacağı cumaları kıldığımızı gösteriyor. Çünkü nasıl olsa camiden çıkınca aynı nefretle kardeşime bakacağım –eğer o bana çoktan kızıp camiden ayağını kesmediyse tabii...

Öyleyse biz, altyapısını oluşturmadığımız, bir arada durmak için gereken yatırımı yapmadığımız kardeşlikten dolayı mesulüz Allah katında. Burada bir noktaya getirmek istiyorum sözümü: Kardeş olalım, kardeşlik duaları yapalım demekten önce; kardeşliğimizin dikenleri koparmalıyız. Aramıza etnik kimliğimiz, ırklarımız, ticarî menfaatlerimiz girmemeli. Elbette bu kardeşliğimizin suiistimaline karşı da dikkatli olmalıyız. Müminsek enayi değiliz,ensemizi uzatmayız kimseye, bir kere kandırılırsak ikinciye tedbirimiz vardır.

Çocuklarımıza namazı öğrettiğimiz gibi mümin toplum olmanın içini dolduracak şartları da öğretmeliyiz. Birbirimize karşı ticarî rakibe bakar gibi baktığımız sürece Allah'ın rahmetinden uzak kalacağız demektir.

Değerli kardeşlerim,

İbretlik bir sahneyi sizlerle paylaşıp Rabbimin rahmetine sığınmak istiyorum. Hicretin 17. senesinde, Ömer bin Hattab radiyallahu anhanın Müslümanlar'ın halifesi olduğu bir zamanda, Ebu Ubeyde ibni Cerrah radiyallahu anhi -ki ilk Müslümanlar'dandır- bir ordunun komutanı olarak Şam bölgesine göndermiş.

Müminlerin ordusunun çoğu sahabi ve tâbiinden. Amvas denen bir kasabada durmuşlar, cihat için hazırlandıkları sırada vebaya yakalanmışlar. Yeni nesil belki bilmiyordur, veba; şimdiki kimyasal silahlara benzeyen, doğal bir afet. Bir köye bulaştığında iki ay içinde canlı bırakmıyor orada.

Ömer bin Hattab radiyallahu anha haber gelmiş ki, Ebu Ubeyde'nin ordusunda veba çıktı. Bu ne demek: Oradaki dört-beş bin kişi ölecek. Ömer çok heyecanlanmış çünkü Ebu Ubeyde çok değerli biri; Resûlullah aleyhisselamin can dostlarından, cennet müjdesi almış bir adam.

Ömer bin Hattab düşünmüş ki, orada kurtuluş yok, bari komutanı Medine'ye alayım. Kâtibine mektup yazdırmış: "Ebu Ubeyde, Medine'de çok sıkıştım. Bu mektubu alır almaz, kâğıdı katlamadan atına atlayıp buraya gel, sana ihtiyacım var."

Tabii, burada bir dipnot zikretmemiz lazım: Ebu Ubeyde'ye "cihadı bırakıp gel" denemez çünkü itaat etmez böyle bir emre, cihadı bırakmaz. Ebu Ubeyde, mektubu okumuş ve "Ah Ömer" demiş, "Allah seni affetsin, bu bir tuzak... İlk defa müminlerin emirine itaat edemeyeceğim, haberin olsun." Ve o mektubu getirene, mektubun kenarına yazmasını söylemiş: "Ey müminlerin emiri, senin bu mektubuna itaat edemem. Burada benim mümin kardeşlerim ölümle pençeleşiyorlar. Allah onlara ne yapacaksa bana da onu yapıncaya kadar beklerim ve sana gelemem."

Diyecek bir söz yok. Bu adamlar Müslüman'dılar ve Rablerine böyle gittiler.

Bir de Müslümanlar'ın desteğiyle belediye kazanmış ve hiçbir ihaleyi öbür Müslüman'a duyurmayan 'Müslüman kardeşler'i düşünün. Allah bu iki tabloyu karşılaştırdığında ne gülünç manzaralar göreceğiz kıyamet günü...

Allah senden razı olsun Ebu Ubeyde ama ne yaptın, ne büyük çıta koydun böyle. Ah Ömer ve Ebu Ubeyde, çok yüksekten bir İslam trendi kurdunuz. Hiç mi belediye yoktu sizin zamanınızda, hiç mi ihaleye girmezdimiz...

Allah onlardan razı olsun. Şerefli ve kıyamete kadar övüneceğimiz bir tarih bırakıp gittiler bize.

Ve o mektup Ömer'e gelmiş. Okuyunca ağlamaya başlamış Ömer radiyallahu anh. Etrafindakiler Ebu Ubeyde'nin ölüp ölmediğini sorunca, "Ölmedi ama..." demiş Ömer radiyallahu anh. Çünkü bu işten Ebu Ubeyde galip çıktı.

Mümin kardeşlerim,

Abdest namazın ruhu ise İslam toplumumuzun ruhu da kardeşliktir. Abdesti bozulanların acilen abdest alıp namaza dönmeleri gerektiği gibi kardeşliği bozulanlar da istiğfar edip Rablerine dönmelidir.

Aksi takdirde adımız 'İslam toplumu' pratiğimiz ise boş toplum olur.

وَصَلَّى اللهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.